
Sabina Šinko, docentka za lutkovno oblikovanje in gledališko-scenske umetnosti, Univerza v Mariboru, Pedagoška fakulteta, sabina.sinko@uni-mb.si

Pomen gledaliških igric v prvem starostnem obdobju v vrtcu

Strokovni članek

UDK 373.2:792

POVZETEK

Članek obravnava pomen uvajanja preprostih gledaliških igric v skupine prvega starostnega obdobja v vrtcu. Po spoznanjih in izkušnjah strokovnjakov iz dežel, kjer so te igrice preizkušene in del vrtčevskega vsakdana, lahko govorimo o pozitivnem vplivu na otrokov kognitivni, čustveni, socialni in motorični razvoj. Kot primere dobre prakse navajamo izsledke diplomskih nalog študentk Oddelka za predšolsko vzgojo Pedagoške fakultete Univerze v Mariboru.

Gljučne besede: gledališke igrice, gledališka pedagogika, vrtec

Importance of Introducing Simple Drama Games to Kindergarten Children of the First Age Group

ABSTRACT

This article discusses the importance of introducing simple drama games to kindergarten children of the first age group. Based on the knowledge and experience of experts from countries where such games are played and used in kindergartens on a daily basis, we can clearly talk about a positive impact they have on child's cognitive, emotional, social, and motor development. As examples of good practice, we showcase the findings of theses by students of Preschool Education at the Faculty of Education in Maribor.

Key words: drama games, drama in education, kindergarten

Uvod

Vključevanje dramskih dejavnosti v predšolsko vzgojo v slovenskih vrtcih poteka že dlje časa; dramske dejavnosti so opredeljene tudi v Kurikulumu za vrtce. Gre za dejavnosti, ki predstavljajo bistveni del estetske vzgoje v vrtcih, ta pa spodbuja čustveni in kognitivni razvoj otrok. Natančnih podatkov, koliko se te dejavnosti v vrtcih izvajajo, nimamo, po izkušnjah, ki so jih v času praktičnega usposabljanja dobili študenti predšolske vzgoje Pedagoške fakultete Univerze v Mariboru, pa lahko rečemo, da je teh dejavnosti malo in da se izvajajo večinoma v oddelkih drugega starostnega obdobja. Vzrok za to, da gledališka pedagogika pri nas še ni zaživela v polni meri, je lahko tudi v tem, da pri nas še ne izobražujemo gledaliških pedagogov. V deželah, kjer je gledališka pedagogika v polnem razmahu, gledališki pedagogi dramske dejavnosti tudi strokovno vodijo v vzgojno-izobraževalnih ustanovah. V članku želimo prikazati primere dobre prakse izvajanja gledaliških igric v prvem starostnem obdobju, ki so jih izvajale študentke predšolske vzgoje v sklopu diplomskih nalog.

Zakaj gledališče v vrtcu?

Vrtci so že sami po sebi prostor učenja – nikjer ni večjega spodbujanja razvoja socialnih kompetenc kot pri vsakodnevni igri z otroki. Seveda obstajajo poti, kako ta potencial še obogatiti. V vsakodnevnem delu strokovnih delavcev v vrtcu je to pomembna naloga in prav dramska vzgoja jim lahko pri tem veliko pomaga, saj utrjuje socialne vezi, obenem pa posamezniku nudi dovolj prostora za razvoj osebnosti. Pri spodbujanju razvojnih procesov v predšolskem obdobju gre za to, da otrokom ponudimo različne možnosti aktivno spoznavati svet in življenje okoli njih. Weidemann (2010) pravi, da je poleg kognitivnega razvoja pomembno raziskovati predvsem individualni razvoj osebnosti ter se z njim ukvarjati. Kognitivne in čustvene izkušnje, ki jih otrok dobi v prvih letih, odločilno vplivajo na razvoj osebnosti. Pomembno vlogo pri tem ima estetska vzgoja v vrtcih, ki je ne razumemo v smislu razvijanja občutka za »lepo«, ampak v smislu, kot jo opredeljuje sodobni znanstveni pogled nanjo – gre za spoj čustvenih in kognitivnih izkušenj človeka, ki ga usmerjajo, da bi stvari doživel celostno. Gre za vzajemno delovanje čutenja, zaznavanja, spoznavanja in razumevanja. Weidemann (2010) je mnenja, da so sredstva in poti za estetski razvoj vsekakor dramske dejavnosti, saj dobesedno igrivo povezujejo čustveni razvoj, gibanje in spoznavanje ter imajo s tem visok kreativni potencial.

Gledališke igre spodbujajo vse čute, odpirajo prostor za nove izkušnje ter udeležencem nudijo pogled v njihovo notranjost. Povezujejo ljudi vseh starosti, premagujejo jezikovne, družbene, verske in socialne omejitve.

Gledališka pedagogika v prvem starostnem obdobju

Otroci v prvih letih življenja svet spoznavajo predvsem skozi igro. Skozi ponavljanje doživetih dejavnosti skozi igro svoje izkušnje predelajo in tako iščejo odgovore na svoja vsakodnevna vprašanja. Skozi igro se pripravljajo na življenje. Že dve leti star otrok z velikim veseljem stopi v vlogo drugega, pripoveduje zgodbe ter se oblači v kostume. Vse to mu pomaga odkrivati in razumeti svet (Weidemann, 2010). Izvajanje gledaliških igric v prvem starostnem obdobju je neločljivo povezano z igro otrok. Horvat in Magajna (1987, v Batistič Zorec, 2002) navajata, da se otrok igra zaradi zadovoljstva, ki mu ga nudi igra, in ne zaradi zunanje prisile. Potek in smisel sta v igri sami, zato otroku ni toliko pomemben končni rezultat kot sam proces, uživanje in zadovoljstvo v igri.

V evropskem prostoru je gledališka pedagogika uveljavljena že kar nekaj časa; vpeta je v letni načrt v vrtcih in tudi v nekaterih osnovnih šolah (učenci imajo dve uri tedensko dramske dejavnosti).

Gledališka pedagogika se nanaša na dvoje, in sicer: 1. na gledališče in gledališko igro kot zvrst in predmet umetniškega ustvarjanja ter 2. na vzgojo kot znanstveno stroko učnega postopka gledališke vzgoje na drugi strani (Bidlo, 2006).

Otroci se želijo stvari dotakniti, jih uporabiti, spoznati ter izkusiti. Svojemu okolju se v prvih letih približujejo skozi igro in eksperimentiranje. Pri gledanju predstave gre za enodimenzionalno izkušnjo, pri igranju pa za celostno. K temu pristopamo po načelu sodobne gledališke vzgoje, katere namen ni samo z otroki ustvariti predstavo.

Vsak, ki dela z otroki v gledališki dejavnosti, se zaveda, da ne vzgaja prihodnjih igralcev, temveč z dejavnostmi pripomore k boljšemu čustvenemu, socialnemu in intelektualnemu razvoju otrok, hkrati pa jih vzgaja za razumevanje in spremljanje gledališke umetnosti (Korošec, 2007).

Gledališka vzgoja je socialni proces, ki se ustvarja skozi skupnost. Nihče ne more delovati samostojno, ampak le v soodvisnosti od drugih (Bidlo, 2006).

Vigotski (1978, v Korošec, 2003) navaja, da je simbolna igra osnovna, vodilna dejavnost otroka v predšolskem obdobju in da se prav z njo determinira nadaljnji otrokov psihični razvoj.

Gledaliških iger v prvem starostnem obdobju se lotevamo s simbolno igro. Ta pristop izhaja iz dejstva, da dve leti stari otroci le delno ali pa sploh ne razumejo simboličnega sklicevanja v gledališki igri in zato pri raziskovanju in zaznavanju predmetov, prostorov in materialov vključijo prav vse čute (Marquardt in Jerg, 2010).

Pri gledaliških igrinah je posnemanje izrednega pomena – otrok posnema vodjo igre, njegovo mimiko, gibe ..., prav tako tudi svoje izkušnje in doživetja (Weidemann, 2010). Prihaja pa tudi do posnemanja med vrstniki. To lahko opazimo, ko en otrok z lastno ustvarjalnostjo izrazi gib, drugi otroci pa ga brez razmišljanja posnemajo.

Izvedba praktičnih nalog

Namen diplomskih nalog študentk B. Finkšt in A. Žunter, E. Lepen in J. Horvat ter A. Pristovšek je bil uvajanje gledališke pedagogike v skupine otrok prvega starostnega obdobja skozi pripravo in izvajanje preprostih gledaliških igrin, ki temeljijo na improvizaciji. Te naj bi vplivale na kognitivni, čustveni, verbalni, socialni in motorični razvoj otrok. V diplomski nalogi študentke A. Pristovšek je bil poudarek še na spoznavanju vsebin iz naravnega okolja preko gledaliških igrin.

Gledališke igrice so študentke izvajale s skupinami otrok, starimi od 1 do 3,5 leta.

Praktični del naloge je trajal dva meseca. Študentke so načrtovale od 8 do 12 priprav, ki so vsebovale naslednje elemente: področje, tema, globalni cilji, cilji, metode dela, oblike dela, sredstva, korelacija, metodični postopek (uvodni del, glavni del, zaključni del) in evalvacija praktičnega dela. Njihovi zastavljeni cilji so bili: uvajati gledališko pedagogiko v vrtec, otrokom približati simbolno igro kot učno izkušnjo, seznaniti otroke z različnimi tehnikami igranja, pozitivno vplivati na osebni razvoj otrok, stimulirati čute otrok, omogočiti izražanje čustev, spodbujati medsebojne interakcije, spodbujati verbalno in neverbalno izražanje, razvijati motorične sposobnosti.

Vloga vzgojitelja

Za mlajše otroke je značilno, da so zelo radovedni, zato jih vsaka novost navduši in pritegne k sodelovanju. Naloga vzgojitelja pa je, da otrokovo radovednost vzdržuje ali celo stopnjuje, da le-ta skozi izvedbo praktičnega dela ne splahni. Motivacijo je namreč potrebno ohranjati skozi celotno izvedbo. Weidemann (2010) navaja, da je pri prvih srečanjih zelo pomembno, da vzgojitelj otrokom daje občutek varnosti, saj se otrok v okolje, kjer se počuti varno, lažje vključi. Prav tako navaja, da mora vzgojitelj v skupini vzpostaviti odnose, v katerih se otroci počutijo sprejete. Korošec (2003) pa meni, da je naloga vzgojitelja pri igri, da otroke spodbuja k razmišljanju in ustvarjalnosti. Prav tako meni, da vzgojitelj nikakor ne sme posegati v otrokov način igre in razmišljanja. Pomembno je, da se vzgojitelj igra igro prav tako kot otroci in da s svojo kreativnostjo spodbuja otroke in verjame njihovi domišljiji.

Primarna naloga vzgojitelja torej je, da daje otrokom občutek varnosti in sprejetosti. Pomembno je, da je vzgojitelj pri svojem delu sproščen in da se igro igra kreativno kot otroci. Pri igri naj vzgojitelj ne posega v otrokov način razmišljanja in igre. Vzgojitelj je s svojo podobo, besedami in dejanji ves čas vzgled otrokom. Naloga vzgojitelja je, da otroke pri igri spodbuja k razmišljanju, raziskovanju in ustvarjalnosti.

Vloga otrok

Vloga otrok je bila, da aktivno sodelujejo pri gledaliških igricah, s tem da so se za to odločili prostovoljno po uspešni motivaciji študentk. Ker so bili ciljna skupina otroci prvega starostnega obdobja, je njihova dejavnost v prvi vrsti bila posnemanje oziroma izražanje po svoje preko giba, mimike, govora ... Če otrok pri igri ni želel sodelovati kot igralec, je lahko prevzel vlogo opazovalca (gledalca). Študentke so načrtovale, da otroci opazujejo, primerjajo, se opredeljujejo, spontano izražajo, aktivno doživljajo sebe in druge, okolico in umetnost, komunicirajo, sodelujejo, se prilagajajo in prisluhnejo sovrstnikom ter so do njih strpni; se vživljajo v različne vloge; razvijajo sposobnosti izražanja različnih čustev, dogodkov, situacij, iščejo razsežnosti svojega telesa in verbalne sposobnosti, aktivno raziskujejo s čuti.

Medpodročne povezave

Študentke so gledališke igrice povezovale z različnimi področji: naravo, družbo, glasbo, matematiko, jezikom. V veliko gledaliških igricah se prepleta več področij. Weidemann (2010) priporoča, da dramske dejavnosti v vrtcu izvajamo povezano z drugimi področji in dejavnostmi, ki potekajo v vrtcu.

»Umetniške dejavnosti so pomemben in spodbuden del učenja na drugih področjih. Odrasli v okviru umetniških dejavnosti povezuje vsebine s področij narave, družbe, matematike, jezika in gibalnih dejavnosti« (Bahovec idr., 2007, str. 48).

Izpostavljamo korelacijo s področji narava, jezik in družba.

Narava

»Vzgojitelj spodbuja otroka, da opisuje lastnosti predmetov in živih bitij. Preusmerja pozornost otroka na izrazite značilnosti snovi in predmetov v okolju. Pri urejanju, razvrščanju in primerjanju spodbuja otroka, da uporabi svoje kriterije in izbire komentira. Otroka navaja, da lahko s poskusom ugotavlja lastnosti snovi itd.« (Kurikulum za vrtce, 1999, str. 62).

Za didaktično zasnovano spoznavanja naravnega okolja je torej lahko najučinkovitejše izkustveno učenje, ki kot model združuje problemski pouk in projektno učno delo; didaktične igre, simulacije in igre vlog; terensko delo; razprave, diskusije in debate. Model, zasnovan kot »projekt«, uporabljamo v predšolskem obdobju, vendar ga za malčke (njihovi starosti oz. razvojni stopnji primerno) dodatno razširimo oz. dopolnimo (Petek in Gumzej, 2007).

Otrok spoznava naravno okolje, spremembe v naravi in življenju ljudi glede na letne čase. Pri področju narave je pomembno pridobivanje izkušenj z živimi bitji in naravnimi pojavi ter veselje v raziskovanju in odkrivanju (Kroflič idr., 2001). Izkušnje s področja narave se veliko uporabljajo pri gledaliških igriceh, kjer gre za posnemanje iz naravnega okolja (gibanje živali, vremenski pojavi, razvoj rastlinskega sveta ...). Če otroci teh izkušenj še nimajo, je nujno te izkušnje najprej pridobiti.

Gledališka igrica: **PERJE**

Vsi stojimo v krogu. Otrokom pokažemo pero in ga pihnemo v zrak. Pero pustimo leteti nad glavami otrok in počakamo, da pristane na tleh. Potem vsakemu otroku damo po eno pero in jim rečemo, naj zdaj oni pihnejo pero ter ga pustijo leteti in pristati na tleh. Peresa nato pospravimo, saj se v naslednjem koraku igramo z navideznim peresom. Vzamemo navidezno pero, ga damo na svojo dlan, pokažemo otrokom in nato navidezno pihnemo v zrak, da poleti nad otroki. Nato vsem otrokom razdelimo navidezna peresa, da se lahko začnejo igrati z njimi. Pero izpihamo skozi realno okno proti nebu. Opazujemo, kako navidezna peresa letijo po zraku. V zadnjem koraku se otroci spremenijo v peresa, mi pa v njih pihamo. Otroci posnemajo gibanje peres po zraku. Sami se spremenijo v peresa, poletavajo po sobi in se spuščajo na tla. Vodja igre *peresa* večkrat pihne, ta pa vedno znova poletavajo, dokler ne padejo na tla (Marquardt in Jerg, v Pristovšek, 2011).

Spoznanja, ki jih otrok pridobi ob opazovanju narave, spoznavanju njenih zakonitosti, pri izkušnjah z živimi bitji, raziskovanju naravnih pojavov itd., lahko s pridom uporabimo pri izvedbi gledaliških igrice (Finkšt in Žunter, 2011).

Prav tako otrok opazuje gibanje stvari ter ugotavlja, kdaj in kako se te stvari gibljejo ali ne gibljejo (Kroflič idr., 2001).

Gledališka igrica: **ORKESTRALNA NEVIHTA**

Vsi otroci sedijo v krogu. Zunaj je čudovito vreme. Sončno in zelo vroče je, zato se z otroki namažemo z namišljeno kremo, ki deluje proti opeklinam po telesih. Nato vsi skupaj malo uživamo na namišljenem travniku, dokler ne začne pihati veter. Veter, ki nam prinese oblake, prikažemo s pihanjem. Ti oblaki nam prikrijejo

sonce in postane nam bolj hladno. Vsi otroci nato dobijo papir, plastične vrečke, alu folijo, s katerimi ustvarjajo glasen in močen veter. Za vetrom se pojavijo prve dežne kaplje, zato otroci dobijo z rižem napolnjene jajčke, ki jih stresajo, da ustvarijo zvok dežja. Najprej je stresanje rahlo in počasno, nato pa se hitrost in moč stresanja počasi stopnjujeta, saj vedno bolj dežuje. Kmalu začne tudi bliskati in grmeti, kar ustvarimo s hitrimi ploski rok (blisk) in s topotanjem z nogami ob tla (grmenje). Prvič igro vodi vzgojitelj, kasneje ob ponovitvi lahko igro vodijo otroci. Posamezni otroci lahko kasneje postanejo nekakšni *dirigenti*, ki vodijo *orkester*, torej nas in druge otroke, k skupnemu ustvarjanju nove orkestralne nevihte (Marquardt in Jerg, v Pristovšek, 2011).

Slika 1: Grmenje je glasno

Gledališka igrica: **TRAVNIK**

Na tla položimo mehko odejo. Otroke povabimo na sprehod po prostoru, nato pa jih ustavimo in opozorimo na odejo – travnik. Povabimo jih, da potipajo, kako mehak je travnik, da se nanj uležejo in se sončijo v lepem vremenu. Spodbudimo jih, da nam pokažejo, kje je sonce, in nam povejo, kaj vse raste na travniku. Nato se s pokrčenimi nogami uležemo na odejo in tako postanemo čebulice cvetlic. Z besednim usmerjanjem zrastemo v cvetlice. Na koncu na travnik položimo (posadimo) cvetlice iz filca in gremo zopet na sprehod. Sprehajamo se po travniku in pazimo, da ne pohodimo kakšne rože (Marquardt in Jerg, v Finkšt in Žunter, 2011).

Slika 2: Hodimo med cveticami

Jezik

Gledališče je gotovo tesno povezano z jezikom. V prvem starostnem obdobju v vrtcu otroci preko gledaliških igric spoznavajo jezik in njegove značilnosti. Vzgojitelj skozi načrtovane dejavnosti izvede gledališke igrice, pri katerih otroke postopno popelje v svet jezika. Na začetku si vzgojitelj izbere igrico, pri kateri otroci spoznavajo glasove, nato jih preko igre popelje do izmišljanja ali dopolnjevanja neke zgodbe in na koncu lahko otroci že odigrajo krajšo dramsko igrico z enostavnim besedilom. Prav tako pa se otroci urijo v jeziku in si bogatijo besedni zaklad, kadar si sami ogledajo lutkovno ali gledališko predstavo (Weidemann, 2010).

Jezik je poleg gibanja osnovni komunikator pri izvajanju gledaliških igric. Otroke spodbujamo k domišljijiški uporabi jezika. Skozi gledališke igrice se otrok igra z glasovi (Finkšt in Žunter, 2011).

Gledališka igrica: **PRIČARAJ ČRKO**

Otroci sedijo v krogu. Določimo, katero črko bomo pričarali. Nato se pretvarjamo, da čaramo. Ko je črka pričarana, jo pokažemo v odprti dlan. Otroke spodbudimo k temu, da črko *pojejo*. Z različnim ritmom, glasnostjo in intonacijo izgovarjajo določeno črko. Na koncu kihujemo črko v dlan, jo očistimo in spravimo v žep.

Gledališka igrica: **ISKALEC ČRK**

Vzgojiteljica otrokom pove zgodbo o tem, kako je na sprehodu našla črko. Nato jih spodbudi k opazovanju gibalne uprizoritve povedane zgodbe: »Hodim in na

tleh zagledam črko I. Poberem jo s tal in jo pojem. Ko imam črko v ustih, ta želi ven in zato glasno in s poskakovanjem izgovarjam črko I, dokler ne skoči iz mene, ko kihnem. Od jeze jo vržem na tla in odidem. Otroke spodbudimo k uprizoritvi zgodbe, pri tem jih besedno usmerjamo (Marquardt in Jerg, v Finkšt in Žunter, 2011).

Slika 3: Pojemo črko O

Družba

Otrok mora postopoma spoznati bližnje in nato dobivati vpogled v širše družbeno okolje, da lahko z njim deluje, sodeluje in vanj vstopa. V vrtcu naj bi otrok dobil konkretne izkušnje uresničevanja temeljnih človekovih pravic in demokratičnih načel (Bahovec idr., 1999).

Področje družbe lahko prav tako povežemo z gledališkimi igrkami, saj med samo gledališko igro prihaja do interakcije med vrstniki ali med otrokom in vzgojiteljem. Prav tako je ves čas prisotna družbena sestavina na medsebojni ravni (Weidemann, 2010). Tudi pri gledališki vzgoji razvijamo otrokove sposobnosti za vključevanje v družbeno okolje. Gledališke igrice so zelo priročne za medkulturno povezovanje. Čeprav otroci nimajo skupnega govorečega jezika, se sporazumevajo z govoricico telesa, obrazno mimiko ... (Weidemann, 2010) in se tako vključujejo v najrazličnejša družbena okolja.

Gledališka igrica: ČUDEŽNA KREMA

Na sredino kroga damo nevidno posodo s kremo in otrokom povemo, da je to čudežna krema. Sedimo v krogu in se pretvarjamo, da se mažemo s kremo. Ko smo se namazali, smo postali naenkrat veseli. Najprej se izraz na obrazu spremeni vzgojiteljici. Z veselim izrazom vzgojiteljica pogleda otroka ob sebi, ta prav tako z

veselim izrazom pogleda svojega soseda in tako naprej v krogu. Enako naredimo z izrazoma žalosti in jeze (Marquardt in Jerg, v Lepen in Horvat, 2012).

Slika 4: Namažimo se s čudežno kremo

Gledališka igrica: ČUDEŽNA ŠKATLA

Na sredino kroga prinesemo kartonasto škatlo. Otroke vprašamo, kaj je to. Ker predvidevamo, da bodo odgovorili, da je to škatla, jim povemo, da se ta škatla lahko spremeni, v kar si želijo. Zato jo posujemo s čarobnim prahom in sedaj se lahko spremeni v vse, kar si kdo zaželi (Marquardt in Jerg, v Lepen in Horvat, 2012).

Slika 5: Polžja hišica

Sklep

Študentke so zadane cilje v celoti dosegle. Poročale so o izredni motiviranosti otrok za igranje gledaliških igrice.

Zanimanje otrok za gledališke igrice se je stopnjevalo iz dejavnosti v dejavnost. Z uvedbo ritualov so otroci zaznavali vhod v gledališke dejavnosti. Glede na starost otrok smo bili presenečeni nad njihovim aktivnim sodelovanjem. Koncentracija nekaterih otrok je hitro upadla, a so se ob ritualih in s ponavljanjem sčasoma ponovno vključili v igro (Lepen in Horvat, 2012).

Z izvajanjem praktičnega dela smo dosegli samoiniciativno sodelovanje otrok – v vsako igro smo se povsem vživeli in jo izvedli po svojih najboljših močeh. To je otroke motiviralo in pritegnilo k sodelovanju. Predpogoj, da je otrok pripravljen sodelovati, pa je, da se v skupini počuti varnega in sprejetega. Varnost smo otrokom omogočili tudi preko rutine – pojavila se je v uvodnem pozdravu vsakega srečanja. Občutek, da je otrok v skupini sprejet, smo otrokom dajali s spodbudo in pohvalo. Vsakega otroka smo sprejeli takšnega, kot je. Otroki nismo izključevali iz dejavnosti, vsak je dobil priložnost, da se je po svoje izražal. V skupini smo se med seboj povezali in tako ustvarili prijetno sodelovalno vzdušje, kajti gledališče je učenje skozi sodelovanje (Finkšt in Žunter, 2011).

Teme so študentke po priporočilu iz strokovne literature jemale iz vsakodnevnega življenja. Izražali smo čustva, ob tem smo zavestno uporabljali mimiko obraza. Posnemali smo dogodke iz vsakdanjega in namišljenega življenja. Kupovali smo živila, se igrali z namišljenimi žogami in medvedmi, doživljali glasbo in tišino ter jo izražali z gibi. Kreativno smo se izražali s predmeti in z njimi manipulirali. Kot motivacijsko sredstvo smo uporabljali različne materiale, kot so: nakupovalna vrečka, kartonasta škatla, stol, plišasti medvedek ... (Lepen in Horvat, 2012).

Otrokom smo predstavili veliko igrice, pri tem pa smo bili pozorni na izbiranje tem, ki so otrokom še posebno blizu (živali, deli telesa, narava ...) (Finkšt in Žunter, 2011).

Študentke so v dejavnosti vključile vsa področja Kurikuluma za vrtce, še posebej področja umetnosti, pri tem v prvi vrsti dramske dejavnosti pa tudi ples, glasbo in likovne dejavnosti, področje gibanja, narave in jezika. Gledališke igrice so na otroke naredile vtis, saj so, kot so poročale vzgojiteljice, otroci igrice veliko igrali še tudi tedne pozneje.

Zanimanje otrok za področje gledališke umetnosti se je pokazalo, ko so vsakodneвно spraševali, kdaj se bomo ponovno igrali skupaj. Da so jih igrice zares pritegnile, so pokazali s tem, da so se jih igrali tudi v času, ko nismo imeli gledaliških uric. Novopridobljene izkušnje in znanja so želeli prenesti tudi na druge otroke v vrtcu – sami so jim želeli predstaviti osvojene igrice (Finkšt in Žunter, 2011).

Po načrtovanih igrah, ure ali dneve in tedne pozneje, smo opazovali igro otrok v igralnici ali na prostem in večkrat je bilo mogoče prepoznati elemente iz izvajanih dramskih iger. V času bivanja na prostem, ko so se otroci prosto igrali s tistim, kar jim je prišlo pod roke, smo prepoznali nekaj podobnih situacij, kot so bile v dramskih igrah. V peskovniku so se tako otroci igrali deljenja, pekli so torte ... Na travniku so opazovali ter spretno prestopali rože, spremljali so vremenske pojave ter ob tem ustvarjali zvoke (Pristovšek, 2011).

LITERATURA

Bahovec, E. D., Bregar, K. G., Čas, M., Domicelj, M., Hribar, N. S., Japelj, B. idr. (1999). *Kurikulum za vrtce*. Ljubljana: Ministrstvo za šolstvo in šport.

Batistič Zorec, M. (2002). *Psihološki vidiki otrokove igre*. Pridobljeno 12. 5. 2011, z www.pef.uni-lj.si/~vilic/gradiva/1-rp-t4-igra.doc.

Bidlo, T. (2006). *Theaterpädagogik. Einführung*. Essen: Oldib.

Finkšt, B. in Žunter, A. (2011). *Gledališke igrice v prvem starostnem obdobju v vrtcu*. Diplomsko delo, Maribor: Univerza v Mariboru, Pedagoška fakulteta.

Korošec, H. (2003). *Lutke in gledališka igra kot oblika simbolne igre*. Pridobljeno 23. 7. 2011, s http://www.sodobnapedagogika.net/index.php?option=com_content&task=view&id=1321&Itemid=74.

Korošec, H. (2007). Gledališče – medij za učenje in poučevanje ter otrokov celostni razvoj. *Sodobna pedagogika*. Pridobljeno 23. 7. 2011, s http://www.sodobnapedagogika.net/index.php?option=com_content&task=view&id=871&Itemid=99.

Kroflič, R., Marjanovič Umek, L., Videmšek, M., Kovač, M., Kanjc, S., Saksida, I. idr. (2001). *Otrok v vrtcu. Priročnik h Kurikulumu za vrtce*. Maribor: Obzorja.

Lepen, E. in Horvat, J. (2012). *Gledališke dejavnosti v 1. starostnem obdobju*. Diplomsko delo, Maribor: Univerza v Mariboru, Pedagoška fakulteta.

Marjanovič Umek, L. in Zupančič, M. (2001). *Psihologija otroške igre. Od rojstva do vstopa v šolo*. Ljubljana: Znanstveni inštitut Filozofske fakultete.

Marjanovič Umek, L., Fekonja, U., Kavčič, T., Svetina, M., Rabnik, T. T. idr. (2004). *Razvojna psihologija*. Ljubljana: Založba Rokus.

Marquardt, P. P. in Jerg, S. (2010). *Theaterspielen mit Kindern ab zwei Jahren*. Berlin: Cornelsen scriptor.

Petek, D. in Gumzej, G. I. (2007). Nevarne snovi in njihovo označevanje – kaj, kako, zakaj? V S. Fošnarič (ur.), *II. Mednarodni znanstveni posvet na temo Ekologija za boljši jutri*. 16. 4.–18. 4. 2007 (str. 55–65). Rakičan: RIS – raziskovalno izobraževalno središče Dvorec.

Pristovšek, A. (2011). *Dramske igre s poudarkom na spoznavanju vsebin iz naravnega okolja v 1. starostnem obdobju*. Diplomsko delo, Maribor: Univerza v Mariboru, Pedagoška fakulteta.

Weidemann, G. (2010). *Jetzt machen wir Theater. Die Kleinsten erleben, was in ihnen steckt*. Troisdorf: Bildung Sverlag GmbH EINS.